

На другия денъ болшинството отъ духовенството се яви въ Събранието. На третия денъ дойдоха и нѣколцина дворяне, на брой 47 души, мѣжду които бѣ и Орлеанския херцогъ, и най-сетнѣ, на 27 юний, и двѣтѣ съсловия рѣшили да дойдатъ на засѣдание въ общата зала и тоя пжтъ по настояванието на самия краль; но дворянетѣ за да покажжтъ че правжтъ това въ видъ на принудена отстъпка, рѣшили да стожтъ прави и да не зематъ участие въ съвѣщанията.

Благоразумния съвѣтъ за събиране въедно, приетъ много късно, бѣше даденъ отъ Некера. Тоя министъръ не присжтствува на кралското засѣдание на което присжтвото слѣдствие прѣдвиждаше и отсжтствието му, което бѣше истълкувано, като единъ видъ протестъ, бѣше го въздигнало въ общественното мнѣние. Палата се ползуваше отъ услугитѣ му съ тайно намѣрение да го истика щомъ надвие на събранието, или щомъ го распусне. Парижъ и Версаль бѣха блокирани вече отъ чужде набранитѣ полкове, а една батарея бѣше намѣстена въ оборитѣ на царицата срѣщу залата на щатитѣ.

На-пусто депутатитѣ искаха прѣмахванието на тия войски. Напусто екна краснорѣчивата рѣчь на Мирабо: „прѣдвиждатъ ли съвѣтницитѣ на тия мѣрки, слѣдствията, които тѣ можжтъ докара за безопасността на трона? Изучили ли сж въ историята на народитѣ какъ сж започвали революциитѣ? Забѣлжва ли ли сж тѣ по какви връзки на обстоятелствата най-благоразумнитѣ хора сж излѣзвали вънъ отъ границитѣ на умеренността и подъ каквъвъ страшенъ потикъ единъ упоенъ народъ извършва насилия, за които той въ първо врѣме не е можалъ да намисли безъ да потрепере?“ Тѣй сжщо напусто една депутация прѣдстави на краля единъ адресъ колкото почтителенъ толкова и твърдъ въ конституционния си языкъ: „Сждете, Господарю, за сериозността на положението, отъ опасенията които сж ни накарали да се